

DE CE NU ESTE IUBIT EMINESCU de POLITICIENII CONTEMPORANI

Este greu de inteles cum au putut trece peste o suta de ani fara sa aduca nimic nou, nici o schimbare in atitudinea politicianilor din aceasta tara, desi sa zicem relele obiceiuri (zugravite cu atata claritate de I.L. Catagiale in dramaturgie si de Eminescu – marele ganditor si poet – de ce nu ? nationalist in scrierile politice si poezii) puteau sa nu mai reapara, fiind intrerupte de jumatatea de secol comunista. De-ar fi servit numai acestui lucru acea « epoca de aur » merita suportata ! dar acum, in situatia actuala, care poate fi justificarea ?

Un eventual raspuns ar fi urmatorul : nu ne-am nascut fiecare in mod intamplator intr-un anumit neam, ci cu un rost : unii (multi) de a-i spori doar numarul, altii (putini) de a-i imbogati lumina, alta parte (medie) implinind ambele variante.

Dar exista si forte contrarii, si Forta raului, cea aducatoare a intunericului, in umbra careia se desfasoara toate viciile, inclusiv minciuna, hotia « vanarea banului », a castigului fara munca dublata de discursuri si fraze « lustruite » forta cea neobosita care nu doarme ! Ea este mereu impotriva luminii, adica a celei dinlauntru precum si a celei dinafara noastra!

Gandul ma poarta spre cei putini, aducatorii, purtatorii si imbogatitorii luminii celei dinlauntru.

Sa ne reamintim de pilda ce infiera Eminescu inainte de a deveni o persoana indezirabila pentru reprezentantii partidelor politice, contemporanii sai, cei care aveau in mana lor puterea discretionara asupra destinului omenesti asa cum (oare isi dau seama) o au si cei de azi :

‘ Si acum priviti cu spaima fata noastra sceptic-rece,

Va mirati cum de minciuna astazi nu vi se mai trece?

Cand vedem ca toti aceia care vorbe mari arunca

Numai banul il vaneaza si castigul fara munca,

Azi, cand fraza lustruita nu ne poate insela,

Astazi altii sunt de vina, domnii mei, nu este'asa?

Prea v'ati aratat arama, sfasiind aceasta tara,

Prea facurati neamul nostru de rusine si ocară,

Prea v'ati batut joc de limba, de strabuni si obicei,

Ca sa nu s'arate'odata ce sunteti -- niste misei!

Da, castigul fara munca, iata singura pornire

Virtutea? e'o nerozie; Geniul? o nefericire. “

* Ca nu este recunoscuta valoarea umana si geniul se simte nefericit intr-o lume din care simte ca nu face parte pentru ca nu seamana cu indivizii care o compun, azi nu mai mira pe nimeni :

« Dar lasati macar stramosii ca sa doarma'n colb de cronici;

Din trecutul de marire v'ar privi cel mult ironici ».

Chiar... ce au ei oare, acesti pigmei (din punct de vedere cultural) contemporanii nostri, cu masa musculara si tesutul adipos bine reprezentate, cu stramosii care fie dorm in cronici, fie sunt pictati in bisericile noastre vechi, in manastiri, cu chipurile lor ascetice, alungite de post si rugaciune ori de suportarea lipsurilor in indelungate batalii in lupta lor de neatarnare. Erau vremuri cand intr-o mana se tinea crucea si in alta sabia sa ne lase noua, urmasilor, o tara crestina mare, nesfartecata, in care noi sa traim demni, respectati de alte popoare.

Mergand mai departe in trecutul indepartat, de pilda ce au ei oare (acesti fosti corigenti la istorie si limba romana) cu credinta noastra precrestina ? de ce sa nu fie nici macar pomenita cand se stie si... slava Domnului ! au mai ramas vestigii pentru a dovedi in mod vizibil, palpabil ca dacii aveau o civilizatie avansata, care rezulta in primul rand din cunostintele lor de astrologie, marturie stand ceasul solar de la Sarmisegetusa si calculul calendarului dacic, care alaturi de cel mayas sunt cele mai apropiate de calculul actual.

Citez :

« Anul mayas avea 365,242129 zile, in conditiile in care actualele calcule dimensioneaza anul la 365,242198 zile (calendarul Gregorian indica 365,2425 zile).

Civilizatia maya este acreditata cu cel mai exact calendar din istorie pana la cel din zilele noastre, calculate de NASA.

Ca de obicei dacii sunt ignorati din nou, cu o mare rea-credinta! Calendarul dacic este, in realitate, mult mai exact decat cel mayas si incredibil de apropiat de cel actual: 365,242197 zile ! Adica o eroare de 12 secunde (1234/100) pe zi! »

Organizatiile culturale, ONG-urile din Romania si diaspora, care au drept scop informarea, in special a tinerilor despre trecutul nostru indepartat si despre cel recent, nu se bucura de nici o atentie din partea celor care au datoria morala sa promoveze toate aceste aspecte (Ministerul culturii, televiziunea nationala, presa « nealiniata »)

Dar in urma cu un secol ce se intampla?

Eminescu stia istoria, nu numai a neamului sau ci istoria universala ! Inzestrat cu o inalta putere de receptie, vedea, simtea cum ea –istoria- pentru poporul sau vechi de cand « se bateau muntii in capete », se zideste stramba sub ochii sai .

Nascut in Ipotesti, lumea satului cu oamenii sai cumsecade, cinstiti, viteji si devotati « in tacere » patriei adevarate i-a fost cunoscuta din copilarie.

Mai tarziu ca revizor scolar si mai ales ca redactor al ziarului « Timpul » dupa ce culesese invatatura din universitatile din Viena, i-a fost dat sa faca o minutioasa si trista cunostinta cu realitatile condamnabile ale vremurilor sale.

L-au ingretosat discursurile gaunoase ale unor politicieni atat autohtoni cat si venetici, teribil de asemanatoare cu cele ale unor parlamentari actuali, imbuibati si paradoxal nesatui, in contrast cu starea de plans a celor din clasele de jos, cu asa zisa talpa a tarii.

Solutia ?

Sa apelam la memorie si sa ne reamintim ce zicea Eminescu mai intai in cercurile pe care le frecventa, apoi si in publicatii :

« Cum nu vii tu, Tepes Doamne, ca punand mana pe ei,
Sa'i imparti in doua cete: in smintiti si in misei
Si in doua taberi large cu de-a sila sa-i aduni
Sa dai foc la puscarie si la casa de nebuni !'
(fragmente din Scrisoarea a III-a)

Iata de ce nu este iubit Eminescu, pentru ca el iubea Adevarul, il expunea in scris lumii (verba volant, scripta manet !) si geniu fiind, - spre deosebire de altii care doar vorbesc fara sa le treaca prin cap cum ar pune capat unei situatii dezastruase pentru tara si poporul din care fac parte, el sugereaza ori chiar nominalizeaza solutiile intr-un limbaj nu numai lipsit de vulgaritate (ca cel formulat de submediocrii de azi) ci chiar poetic, adica dumnezeiesc, pentru ca poezia reprezinta limbajul sacru, primit prin revelatie!

NB

Mai tarziu, marele nostru istoric si patriot Nicolae Iorga avea sa scrie in consens cu Eminescu « Testamentul politic »

Citez :

23 „«Poporul» Bucureștilor care face demonstrațiile de pe străzi nu e poporul cel adevărat care Dumnezeu știe cât rabdă și cât de puțin capătă în schimbul răbdării lui”. Nicolae Iorga, Ce înseamnă popoare balcanice, Conferință ținută la Ateneul Român în ziua de 13 decembrie 1915, Tipografia și Legătoria Neamul Românesc, Vălenii de Munte, 1916, pag. 16, „«Poporul», așa cum l-am cunoscut în forma caricaturală care a dat vieții noastre politice emoțiuni false și multe zguduiri de care ar fi putut fi cruțată foarte ușor”(ibidem), „înseamnă națiunea pentru Revoluția franceză”(ibidem), revoluție care „a vorbit de națiunea politică, n-a vorbit de națiunea etnică”.ibidem, „Deosebirea e esențială, și să nu profanăm terminul de popor confundând poporul vitejilor tăcuți, unde sunț cu «poporul» zgomotoșilor neviteji, unde sunt. Revoluția franceză a dat «poporul» acela care trimetea la ghilotină și acela care, când cădea capul cel mai binecuvintat de Dumnezeu al națiunii pe eșafod, aplauda scena sângeroasă, aplauda pierderea națională a unei strălucite inteligențe, a unui talent fără păreche, a unei virtuți. Da, Revoluția franceză a cucerit unde a putut și a stăpânit unde a putuț și tot așa a făcut și Napoleon I-iu. Dacă conștiința națională s-a trezit pe urmă, a fost nu pentru că a provocat-o Revoluția franceză, ci pentru că s-a ridicat indignarea împotriva Revoluției franceze, care continuă tradiția monarhiei cuceritoare, de a supune popoarele mai slabe popoarelor mai tari”. ibidem, pag. 16, 17, „S-a zis(;) că(;) Revoluția cea mare n-ar fi făcut decât să puie la gură trâmbița și să anunțe tuturor popoarelor capabile de a trăi și celor care nu s-au dovedit capabile de a se ridica la o viață proprie, că de acum înainte încetează orice apăsare din partea străinătății și că fiecare nație are dreptul să trăiască deosebiț cu limba, cu tradițiile, cu viitorul său. Este o mare greșeală. Pentru oratorii de circumstanță, pentru retorii cu cântec în laringe, pentru specialiștii în cabotinagiu oratoric, de cari avem destui, pentru dâșii Revoluția franceză a cutreierat Europa de la un capăt la altul, trezind naționalitățile la viață”.ibidem, pag. 15, 16 Adevăratul popor „sunt oamenii nevoilor multe, cari s-au deprins să tacă(;)”, sunt oamenii simțirilor fine care au datina să nu flecărească”. Nicolae Iorga, Ce e «Patria»? Idei dintr-o conferință ținută la Roman în ziua de 21 februarie 1910, Tipografia Neamul Românesc, Vălenii de Munte, 1910, pag. 12, „Să nu-i tăgăduim sentimentul de patrie, fiindcă nu-l spune, nu-l strigă, nu-l speculează”.(ibidem) Pe acești oameni, „dacă voiți să-i cunoașteți în toată majestatea și

puritatea sentimentelor

lor, descoperiți-i în paginile lui Ionescu-Boteni, care oglindesc viața de pe liberele plaiuri ale Muscelului. Nici cel mai perfect cavaler stil Ludovic al XIV-lea ori Henric al IV-lea, care se frisează pentru o declarație și îngenunche, întinzând poeticul buchet supt o rază de lumină care-l înconjură cu o aureolă, nici acest tânăr bine crescut care știe cum se vânează o zestre și ce înseamnă un contract înscris la secția de notariat nici acela n-are distincția superioară a pețitorului din acele locuri, care spune într-o licărire de fulger, la ceasul pe care l-a vrut Dumnezeu, o vorbă, una singură, care ajunge pentru a lămuri rostul a două vieți. și, dacă ați ști ce vorbește în gândul celui tăcut care, pentru ca doi avocați să câștige cei cinci lei pentru mezeluri, a pierdut dreptatea pe care a urmărit-o o viață și care face, fără nici o formalitate, un apel sigur la Dumnezeu care va judeca pe

toți!Deci, așa fiind sufletul oamenilor noștri, nu-i întreba, între grijile și ostenele lor, ce simt. Nu-ți vor răspunde sau vor răspunde ca acelor cari-i întreabă degeaba. întrebați însă anele acestei țări. Ele vor spune că, într-un timp când clasele de sus își uitaseră datoriile, când unii ieșeau cu crucea și evanghelia înaintea Rușilor, alții făceau petiții Austriei, garanție a tuturor privilegiilor, și toți cădeau în brânci înaintea Turcilor, țara s-a ținut prin munca și jertfa țăranilor” .,ibidem, pag. 12, 13 (fragment din articolul integral afisat pe site-ul www.cartiortodoxe.ro de Radu Mihai Crisan)

As fi tare fericita de altfel - sper - ca si dumneavoastra, daca acum la mai bine de o suta de ani de la scrierea acestor poezii inspirate din comportamentul zilnic al potentatilor vremii , am fi putut evoca toate practicile politicianilor de atunci ca apartinand trecutului. Dar, iata ! ele ajung la noi prin discursurile fals patriotice, gesturile si deciziile actualilor, cu care ne biciuiesc si constatam cum pe multi semeni de-ai nostri ii coboara in umilintele saraciei, in infernul deznadejdii, al nevrozelor, sindroamelor maniaco depressive care ar fi mult mai putin manifeste daca am trai intr-o lume a normalitatii, a bunului simt, a responsabilitatii si respectului fata de semeni si de Dumnezeu.

Elena Armenescu